

B



6



EXERCITATIO
M E D I C A
DECIMA QUINTA:

*In alimâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
CHRISTIANO HARTIGIO,
Zittâ-Lufato.



ARGENTORATI,
Typis exscribent Joannes Andrea.

Anno M. DC. XXIII.



VIRIS,
CLARISSIMIS
ATQVE

EXPERIENTISSIMIS:

Dn. IOHANNI HARTIGIO,
Dn. IOHANNI MOLLERO,
Philosophis *Subtilissimis*,
Medicis *Excellentissimis*,
& *Zittæ Lusatorum*.
Practicis *Felicissimis*:

ILLI
PARENTI
debitâ obedientiâ:

HUIC
AVUNCULO
Singulari observantiâ
prosequendis,

*Hanc collegij Medici
Exercitationem XV.*

dico & confecro

Christianus Hartigius,
Zittæ Lusatus.



PROBLEMA I.



AN urina rectè primæ concoctionis excrementum statuatur? Agentem defendunt multi viri præclari, inter quos Rondelietus l. de urin. c. 5. Argenterius c. 2. de urin. Mercurialis de urin. c. 2. & 3. Salvianus l. de concoct. c. 5. & quidam alij. Rationes sunt sequentes. I. quia ex qualibet concoctione resultant excrementa duo; crassum & tenue: teste Galeno l. 3. meth. med. c. 3: *Iam si urina primæ concoctionis excrementum negaretur, nullum esset tenue: quod ἀρόπον.* II. quia hujus excrementi generatio in primâ concoctione summè necessaria est, ut chylus habeat vehiculum, cujus ministerio per angustos venarum mesaraicarum ductus deferri possit ad hepar: authore eodem l. 4. de us. part. c. 5. III. quia urina ex serosâ & aquosâ substantiâ constat. Serum enim passim à Galeno vocatur: & Aristoteles eam l. 3. part. an. c. 9. *περίλωμα τῆς ὑγρότης* & appellat. Atqui serum & aqua in primâ concoctione nascitur: & quidem ex tum potu: tum ex cibis liquidis & humidis. Verùm nobis hæc sententia minimè placet. I. quia serum concoctionis primæ nondum urine formam habet. Nondum ergò urina nominari potest. II. quia in illâ nondum secretum, sed adhuc cum chylo confusum. Quomodo igitur dici potest excrementum concoctionis primæ: cum excrementum ab utili & alimentariâ substantiâ separetur eâ in concoctione, cujus excrementum & superfluitas statuitur? III. quia constitutionis primæ concoctionis non est nuncia: sed tantum hepatis, ductuum urinariorum, & humorum in venis contentorum: iudice Galeno 4. aphor. com. 77. l. de crisib. c. 7. com. 1. in 1. prophet. 4. 4. tuend. san. c. 4. & com. 2. in l. 1. epid. t. 44. *nec non Avicenna l. 1. can. fen. 2. doct. 3. c. 1.*

I I.

Quid sentiendum de Lyci Macedonis opinione, qui urinam nutritionis renum excrementum credebat? Galenus l. 5. de usu part. c. 5. scribit, amentem fuisse Lycum, cum hoc placitum divulgaret. Nam si urina nutritionis renū excrementum esset, causam, inquit, nullam reddere possemus, cur rerum Conditor, qui nihil temerè agit, in exigua renum corpora adedò magnas & venas & arterias inseruisset? Galenus l. 1. de nat. fac. c. 17. etiam seqq. rationibus stolidum Lyci dogma eludit. I. quia ocularis inspectio docet, totum ferè potum in urinam mutari: eà solummodo portione exceptà, quæ vel per aluum cum fecibus exit: vel in sudorem vertitur: vel insensibiliter per spiracula cutis exhalat. Hoc enim ex copiâ illius, quod quotidie mingimus, liquet: idq; maximè tempore hyberno in ijs est manifestum, qui in otio degunt, & vino largiter indulgent: vino præsertim tenui & penetrabili. Merjunt enim hiceleriter tantum paulo minus, quantum bibunt. Itaq; si urina materiam agnoscit potum, utiq; privati renum alimenti excrementum non erit. II. quia nec confessum est, nec rationi consonum, solos renes, tantilla corpora, quatuor interim totos, vel etiam plures habere excrementi congios. Nam reliqua viscera, quæ renibus majora, vel largiorem, vel æqualem gignerent excrementi copiam. Si largiorem, largissima sanè erit, quam colligunt pulmones: quoniã viscera mole superant. At qui sic thoracis cavitas impleretur: ipsūmq; animal illicò extingueretur. Sin æqualem, per quas quæso vesicas excernetur? Etenim si renes eorum, qui poculis strenuè indulgent, tres interim quatuorve excrementi congios generant: certè aliorum viscerum multò plures erunt: dolióq; maximo erit opus, quod omnium excrementa capiat. Hæc Galenus.

III.

Vtrum urina secundæ concoctionis excrementum sit? Ita persuasum habet Author defin. medicinal. Ait enim, urinam excrementum esse, quod gignatur in hepate, discernatur in renibus, derivetur per ureteras in vesicam urinariam,

excer

excernaturq; inde per ejus collum. Quod placitum amplexan-
tur Avicenna l.2. can.tr.2. c.655. Theophilus l.de urin.c.2.
Fernel.l.6. φυσiol.c.6. & l.3. παθολ.c.8 Fuchsius l.1. Inst. sect.
7.c.5. Conciliator differ. 85. & multi alij. Nos illud sequen-
tibus argumentis confirmamus. I. quia in secundâ concoctio-
ne ab utili alimento secernitur. II. quia in eâ formam suam
& nomen acquirit. III. quia hepatis & generis venosi, ut &
humorum inibi contentorum index est. IV. quia organa at-
tractioni, delationi, exceptioni, & expulsionî urina dicata se-
cundæ concoctiõni sunt vicina: vasa scil. emulgentia, renes,
ureteres, & vesica. Atqui excrementa ijs adscribuntur coctiõni-
bus, quarû officinis emunctoria destinata proximè adherent.

I V.

Num urinæ materia sit potus? Est, si per potum non
modo propriè dictum potum, qui sitis extinguendæ causâ assu-
mitur, intelligatur: sed in genere quicquid in cibo & potu hu-
midum, liquidum, aqueumq;, quod in substantiam corporis
verti nequit, inaudiatur. Id quod ratione, experientiâ, & au-
thoritate artis procerum probari potest. Ratio prima est: quia
urina excrementum est alimenti. Ab hoc enim sequestratur,
& tanquam pondus inutile per loca conferentia expellitur.
Itaq; vel ex solidâ & crassâ, alimenti substantiâ, vel tenui &
aquosâ gignitur. Non ex illâ: quia excrementum est tenue, hu-
midum & liquidum, ut patet sensibus. Ergo ex istâ. II. quia
urina ad mutationem potus mutatur: ejusq; quantitas propor-
tionalis est quantitati potus. III. quia in urinæ suppressione à
potu abstinendum: ne urina augeatur, & malum capiat incre-
mentum. IV. quia ex Aristotelis sententiâ l.3. part. anim. c.8.
quæ animalia frequenter multumq; bibunt, vesicam habent, &
urinam excernunt: quæ verò parum aut nunquam bibunt, eâ-
dem destituuntur, & urinam minimè reddunt. Rationem con-
firmat experientia. Nonne vina tenuia & penetrabilia cele-
riter ad vesicam migrare videmus? An non belluones & bi-
bones maximam urinæ copiam profundunt, tantumq; ferè per
urinarios meatus excernunt, quantum ingesserunt? Nunquid

non aquarum thermalium, & præcipuè diureticarum, potato-
res copiosum reddunt lotiū? Scribit Fernelius l. 6. παθολογ. c.
13. novisse se quendam, qui quotidie hora spatio tepentis aquæ
medicatæ 6. libras sumpsit, talémq; protinus eminxit, qualem
hausit. Sed audiamus ex abundantia artis proceres. Hippocra-
tes l. 2. prorhet. docet, urinam potui in quantitate respondere
debere. Et paulò post de futura hydropicorum salute inter ca-
tera scribit, urinam emissam debere esse πρὸς τὰ ἐπιτρεχέυµατα. se-
cundum vitæ studia, & bibitorum vinorum mutationes. Ari-
stoteles l. 2. Meteor. c. 3. dicit, τὸ πινόμενον, καὶ τὸ ἐν τροφῇ ὑγρὸν,
quod bibitur, & quod solido in cibo liquidū est, materiam uri-
næ esse. Idē lib. 3. de part. animal. c. 8. docet, ea tantum anima-
lia mingere & vesicam habere, quæ sunt pulmone prædita san-
guineo atq; præcalido, cujus causâ sitibunda fiant: ac propterea
non modo sicci alimenti; sed etiam potus, ejusq; copiosi indi-
geant: qui postea multum seri producat: quod cum neq; à ven-
triculo possit concoqui: neq; cum facibus sufficienter excerni,
peculiari opus habeat cœceptaculo, in quod derivetur. Reliqua,
quæ tali pulmone carent, & vel parū bibunt: vel potū assumūt,
non potus, sed cibi gratiâ, ut insecta & pisces: vel quæ pennâ,
squamâ, aut cortice teguntur, partim propter bibiti humoris
paucitatem: partim quia quantum excrementi contrahitur,
in ea ipsa absurbitur, vesicâ destituta monet. Videatur locus
totus. Præceptoribus suis subscribit Galenus: & locis pluri-
mis affirmat, potum urinæ materiam esse. Consulatur l. 1. nat.
fac. c. ult. l. 4. uf. part. c. 5. & 6. l. 5. uf. part. c. 16. l. de atr. bil. c. 2.
l. 10. simpl. c. de sudore, l. 1. de san. tuend. c. 12. & com. 5. in 6.
epid. t. 15. Ad horum omnium sententiam suam quoq; judicium
Avicenna adscribit. Paucam enim urinam ex potus paucita-
te l. 3. can. fen. 19. tr. 2. c. 6. provenire dicit. Et Actuarius l. 1.
deur. jud. c. 11. inquit, urinæ quantitatem in sanis perpetuò
quandam proportionem servare eorum, quæ pota sunt.

V.

An potus & potulentorum tota substantia abeat in
urinas? Distinguendum est inter potulenta. Quæ sunt
profus

prorsus non alunt: ut aqua simplex. Quadam ita comparata sunt, ut præter aquosam substantiam habeant etiam aliquid in se, quod partes alere possit. scilicet crassamentum quoddam pingue: ut brodia carniū, & lac: aut alium aliquem succum idoneū: ut cerevisia, lac amygdalinum, vinum &c. Neutorum autem tota substantia urina fit materia. Non priorum: quoniam pars exit cum fecibus alvi: pars in sudores mutatur: pars insensibiliter evaporat: maxima autem urinam gignit: uti supra ex l. i. de nat. fac. c. 17. ostendimus. Non posteriorum: quoniam succus alimentarius vertitur in substantiam corporis: pars verò aquosa, quæ ad nutriendum inepta, partim per secessum, partim per spiracula cutis, partim per urina ductus excernitur. Quod autem universa potulentorum substantia urina minimè fiat, inde manifestum est; quia aliàs urina in eadem semper quantitate redderetur, in quâ potulenta fuerunt hausta: quod tamen a^ulo^lia redarguit. II. quia brodia carniū, cerevisia, & vinum non nutrent. Nam quod totum in excrementum transformatur, alimentum esse nequit. At dicere, liquores istos nullam præbere alimoniam corpori, & experientia adversatur: & Hippocrati contradicit: qui aphor. ii. s. 2. scribit, facilius esse potu, quàm cibo refici: hoc est, ut Galenus interpretatur in commento, humidis & liquidis cibis vires citius instaurari, quàm solidis. Quam ob causam idem Hippocrates l. i. c. 1. ait, qui celeri appositione, id est, nutritione & refectioe, opus habent, ijs humidum alimentum convenire: contra qui tardiore egent, solidum cibū postulare. Humidum enim celerius distribuitur, faciliusq; concoquitur: solidum contra.

VI.

Nunquid omnia, quæ urinae permista conspiciuntur, de eius sint essentiâ; aut ita saltem comparata, ut materiae nomen mereantur? Multa sanè corpora urinae liquori quandoq; permista cernuntur: v. g. sanguis & grumi sanguinis; aph. 78. 80. & 81. s. 4. & aph. 39. s. 7. pus; aph. 75. & 81. l. 4. exigua caruncula, ac veluti capillamenta: aphor. 76. s. 4.

f.4. *fabulum*: aph. 79. f.4. *squamula*: aph. 81. f.4. *sedimentum*
crassiorem farinam referens: aph. 31. f.7. *corpuscula fursuri-*
bis similia: aphor. 77. f.4. *pinguedo*: aph. 35. f.7. & in pro-
 gnost. *flatūs & bulla*: aph. 34. f.7. *vermiculi*, quos cum urinā
 profusos viderunt Fernelius 6. παθολ. c. 10. Hollerius l.1. de
 intern. morb. c. 54. in scholijs, Rondetius l. de urin. c. 38.
 & Platerus tr. 3. prax. l. 2. c. 13. deniq; varij generis humores:
 unde *urina crocea, rubra, nigra, virides, alba & mucosa, &c.*
existunt: de quibus Hippocrates, Galenus, Actuarius, alij,
 passim verba faciunt. Verum hæc quidem corpora de essentiā
 urina non sunt: neq; nomen materiei urina merentur. I. quia
 sunt ελλότεια, & urina jam ex propriā materiā genita aliun-
 de accedunt, eiq; solū permiscentur. II. quia sunt præter
 naturam, & in illorum tantum urinis observantur, quibus
 vel ductus urinary, vel hepar & vena, vel corpus reliquum
 malè est affectum. In sanorum verò locum non habent. III. quia
 jam probatum, urinam generari in concoctione secundā: ibiq;
 & materiam suam invenire, & propriam formam induere.
 At non omnia, quæ commemorata, in secundā concoctione de-
 prehendantur. Quomodo ergò materia urina dicentur?

VII.

An urina ex solā materiā potulentā & aqueā con-
 stet; an verò præter illam aliud aliquid in eā agnoscen-
 dum, ex quo, tanquam ex materiā, generata dici debeat?
 Argenterius, Mercurialis, Ioubertus, & alij in tractat. de Vrin.
 solam agnoscunt materiam potulentam. Verum hoc alijs vi-
 detur falsum: seqq. de causis. I. quia in quibusdam morbis
 urina criticè redditur copiosa, in quibus tamen potus vel nul-
 lus, vel paucus fuit. Scribit Gal. l. loc. aff. c. 1. exiisse adolescen-
 ti cuidam urinam ad heminas 4. qui toto triduo neq; cibum,
 neq; potū sumpserat. Et Gattinaria refert, puellam Medio-
 lanensem 18. annor. per. 40. dies quotidie 15. libras urinae excre-
 visse: cum potus & cibi non æquarent pondus 4. librarum. II.
 quia sunt animalia, quæ vel nunquam, vel rarè bibunt, & ta-
 men quotidie mingunt. III. quia urina salsa est, acris & mor-
 dax:

da: calida item, sicca, & abstersoria: quas sanè qualitates non
habet ab aqua. IV. quia in illorum urinis, qui hydropota sunt,
aliud quippiam præter aquam animadvertitur. V. quia si so-
lâ aquosâ & potulentâ constaret substantiâ, tot dispositionum
corporis atq; humorum nuncia esse non posset. Propterea Val-
lesius tract. de urin. c. 1. & 2. triplicem agnoscere videtur ma-
teriam. 1. Aquosam substantiam in alimentis. 2. Serum san-
guinis. 3. Quod in sero continetur. Continetur autem in sa-
nis $\upsilon\pi\omicron\sigma\alpha\omicron\iota\varsigma$: quæ ratione loci triplex: vesicula: $\epsilon\tau\alpha\iota\omicron\sigma\eta\mu\epsilon\tau\omicron$
sublimamentum: & in specie dicta $\upsilon\pi\omicron\sigma\alpha\omicron\iota\varsigma$, quæ in fundo ma-
tula subsidet. In ægris vero humores morbifici. Nos aquosam
substantiam tam in cibo solidiore, quàm in potu contentam;
ad alendum v. ineptam, potissimam & copiâ vincentem urinæ
materiam arbitramur. Præter illam autem & serum, seu sero-
sum massæ sanguineæ excrementum, ponimus: quod salsum, ni-
trosum, & ut Chymici loquuntur, tartareum. Rationes quæ nos
movent, sunt istæ: I. quia urina salsa. II. quia sal ex qua-
vis urinâ elici potest. III. quia salsa, nitrosa, & tartarea uri-
næ substantia fundo & parietibus matula adheret, sicut vini
tartarum dolijs. IV. quia eadem calculos generat in renibus
& vesicâ. V. quia urina insigniter extergit, siccatur, atq; cale-
facit: quas meherculè facultates non à substantiâ aquosâ: sed
omniñò à salsâ, quam aqua marinæ in modum invisibiliter in
se continet, habet. VI. quia sale utimur pro condimento: sale
cibos ferè omnes condimus: deniq; in omnibus alimentis ali-
quid salis observamus. Quod ergò superfluum est, & ad nutri-
endum corpus inutile, post sanguinis generationem magnâ ex
parte ab eo secernitur: à renibus attrahitur: & hinc per urete-
ras ad vesicam defertur. Hanc ob causam Ruffus Ephesius l.
de appell. part. corp. hum. c. 35. urinâ vocat humorem nitro-
sum. Aristoteles l. 2. Meteor. c. 2. eam τῆς ὑγρῆς τροφῆς ὑπὸ σασιῶ
καὶ περιττοῦ αἰμυρῶν appellat. Galenus com. 1. in 1. epid. t. 5.
urinam serum humorum in venis contentorum nuncupat: serū,
inquam, non tantum genericè sumptum, quatenus est humor
tenuis & aquosus: sed etiam specificè acceptum: quatenus est

B

salsu-

*salsuginis particeps: quod idem 2. de diff. febr. c. 6. salsam sero-
sam humiditatem nominat. Tertiam Vallesij materiam quod
attinet, dictum jam fuit problem. præced. humores morbifi-
cos, qui per urinas quandoq; expurgantur, aliunde accedere,
nec de urina substantiâ esse. Quod ipsum quoq; de magis aptis
rebus intelligendum.*

VIII.

*An urina nutriat renes & vesicam? Negatur. I.
quia urina purum putum excrementum est: quod concoqui à
calore nequit: ideòq; à massâ sanguineâ separatur: & per orga-
na peculiaria quotidie sæpius expellitur. II. quia aqua in mo-
dum tenuis est, omni carens pinguedine. Itaq; agglutinari par-
tibus non potest. III. quia nihil in se dulcedinis habet, ut nu-
trimenta proprie dicta: sed partim salsa est, & quidē à prædo-
minio, ratione salsa serosa humiditatis: partim amaritudinis
aliquid in se continet, ratione bilis flava, quâ est imbuta, ut
color monstrat. IV. quia admodum est copiosa: ut evidenter
colligere liceat, eam neq; pro exiguis renum corpusculis: neq;
pro frigidâ, densâ, & membranosa vesica substantiâ, quæ pauco
alimento contenta est, genitam esse. V. quia nullius partis ex-
crementum, quod & quantitate & qualitate excrementum
est, in alterius nutrimentum cedit: quemadmodum inductio-
ne probari potest. At urina excrementum est hepatis & vaso-
rum. VI. quia vesica venas habet peculiare, ab hypogastricâ
prodeuntes, quæ sibi sanguinem pro nutritione advehunt. Re-
nibus autem vena & arteria emulgentes concessa sunt: per
quas non tantum serum ex vasis utrisq;: sed & sanguinem pro
alimonia exugunt. Sanguis enim quem alliciunt, serosus qui-
dem est: sed portionem sanguineam sibi reseruant: serosam au-
tem per carunculas, papillis mammarum similes, & tenuissi-
me perforatas, in fistulas ureterum, quæ latis apertisq; orificijs,
sive extremitatibus, illas excipiunt, transcolant: indeq; per re-
liquum ureterum ductum ad vesicam, matulam corporis, ab-
legant.*

Cur

I X.

Cur hyeme plus mingant homines, quàm æstate; cum tamen minus tùm bibant? *Causa duplex est: calor & humor. Calor quippe in renibus hyberno tempore fortior est, quàm æstivo. Ventres enim inquit Hipp. aph. 15. sect. 1. hyeme & vere naturâ calidissimi sunt. Itaq; fortiùs serum attrahunt. Humor verò largior est & abundantior: I. quia pori cutis ob ambientis frigiditatem sunt constricti: unde minus exhalat. II. quia eandem ob causam corpus minimè sudat. III. quia major hominum pars hybernis mensibus intra conclavia & hypocausta sese continet, adeoq; otiosam & sedentariam vitam agit. Atqui otium & segnities corpus juxta Hippocr. 1. 2. de diæt. humectat. IV. quia ob caloris nativi copiam voraciores sunt: ex quo humorũ multitudinem coacervant. Contrà æstate quidem ob siccitatem & caliditatem aëris plus bibunt: minus tamen mingunt: I. quia calor corporis, & consequenter etiam renum, est debilior. Pori enim patefactis copiosè expirat. II. quia humor paucior: licet multum bibant, & oleribus atq; fructib. horæis liberaliter vescantur. Nam propter rarefacta cutis spiracula humores partim sensibiliter per sudores: partim per ἀδύλον διαπνοήν dissipantur. Adde quòd tùm temporis exerceantur crebriùs & vehementiùs: & propter excessum caloris minus comedant. Unde minor humoris quantitas, lotiũmq; parcius.*

X.

Sitné urinæ & sudoris eadem materia? *De naturali urinâ & sudore nobis sermo est. Eandem verò utriusq; materiam esse, testatur Galenus 10. simpl. c. de sudore. Fidem faciunt multa. I. sapor, qui in utroq; humore salsus. II. substantia: quæ in utroq; tenuis & aquosa. III. sudoris vacuatio: quæ si sit frequens & larga, mictionem minuit.*

XI.

An sudor naturale sit corporis excrementum? *Ance problematis decisionem duæ notandæ sunt distinctiones: una sudoris*

Sudoris: altera τ naturalis. De sudore queritur, qui sine morbo in sanis effluit, quiq; portio est excrementi serosi: non de illo, qui agrotantibus vel criticè, vel symptomaticè accidit: quiq; pars est humorū morbos efficientium. τ naturale vel opponitur animali, quod τ ποαιρετικόν: vel artificiali: vel violento: vel præternaturali: quâ ratione jam à nobis sumitur, queriturq; an sudor dictus secundum naturæ leges excernatur: & tum bilis flava, tum urina in modum pro naturali excremento haberi debeat necné? Antiquus Medicus, Diocles, hoc negabat: quem admodum patet ex cap. ult. Gal. l. de diff. sympt. & com. 15. l. 1. aphor. Rationem hanc dabat: quia rectè valente corpore, & nativo calore existente valido, omnibusq; ijs, quæ ad corp^o pertinent, probè administratis, & alimento à naturâ superato atq; subactò, nunquã sensibilis humor, qualis sudor est, excernitur. Potest dogma istud etiam alijs stabiliri rationibus. I. quia sudor neq; perpetuo, neq; per certa fieri intervalla solet, ut excrementa alia, quæ naturalia dicuntur. II. quia tantum à causis provocatur externis, usq; violentis: v. g. balneis, tegumentis, æstu ambientis, exercitijs & laboribus corporis, medicamentis hydroticis, &c. At naturalia excrementa spontanea sunt, & ab internâ eliminâtur causâ. III. quia tunc temporis minimè erumpit, cum naturales actiões optimè procedunt, ut in hyeme. IV. quia Galenus l. 1. de tuend. san. c. 14. sudoris eruptionem motum violentum appellat: qui certè præternaturalis. Verùm Galen^o placitum Dioclis durum vocat, & præter rerum evidentiam, c. ult. l. de diff. sympt. Rationes quidem nullas adfert: sequentes tamen dari possunt. I. quia causa efficiens est naturalissima: facultas scil. expultrix. II. quia materia secundum naturam se habet: potus nimirum & serum. III. quia viæ, per quas erumpit, naturæ consentaneæ sunt: nempe pori cutis. IV. quia subjectum, quod sudat, sanè esse potest, & nullo neq; universalitoti^o corporis, neq; particulari alicujus mēbri morbo laborare. V. quia finis est optimus, & ad salutē sudantis directus. Rationes pro negativâ allatas partim Vallesius l. 5. contr. c. 2. refutat: partim nos in disputationis conflictu diluemus.

F I N I S.

01 A 6570

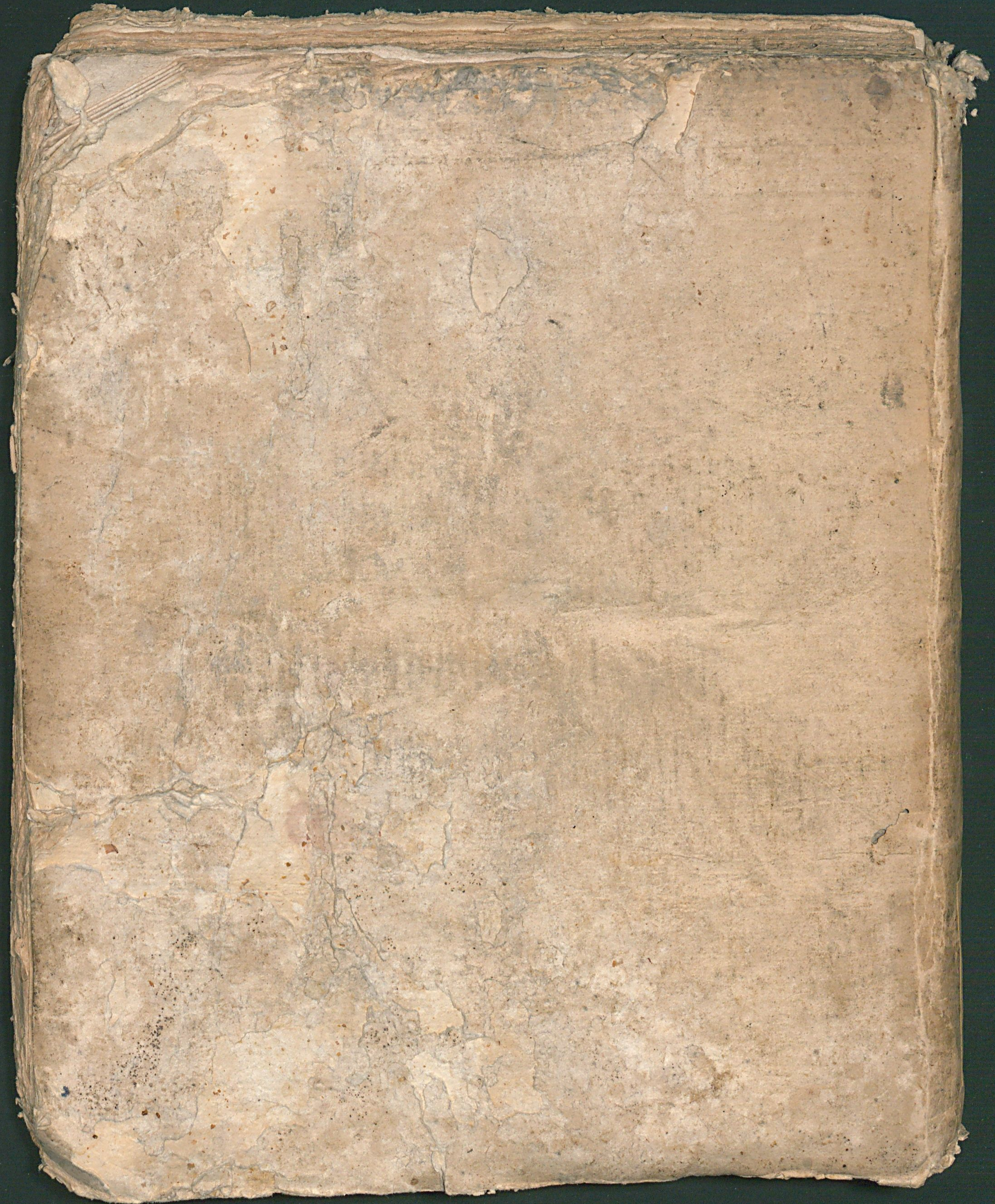
ULB Halle 3
002 937 867



12


1017





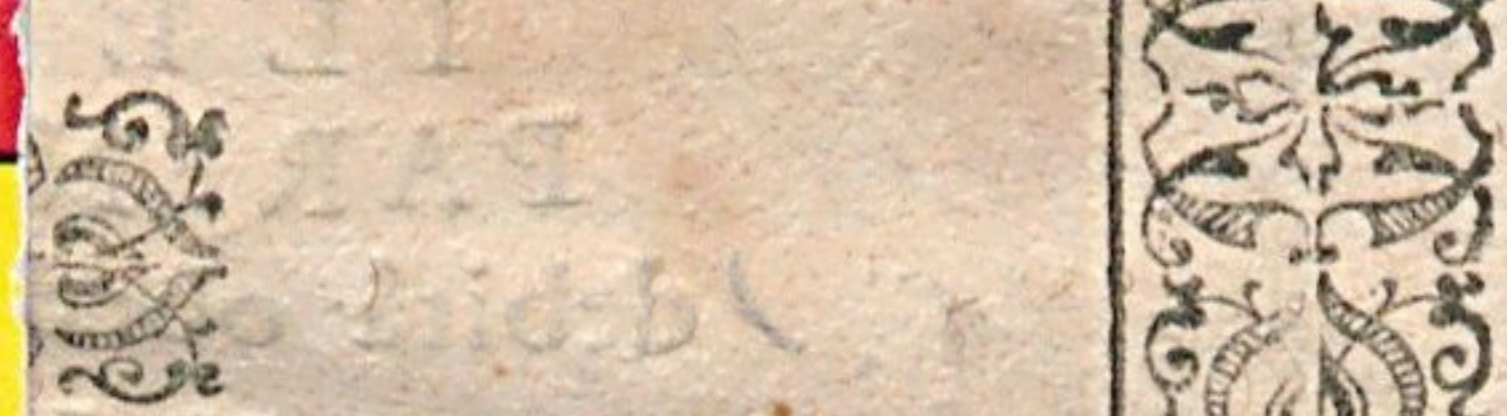


6


 TATIO
 I C A
 VINTA:

atensium Aca-
posita:
 DE
 SEBIZIO
 ore ac Pro-
 edico:

ate
 HARTIGIO,
 fato.


 DRATI,
oannes Andrea.

 C. XXIII.
